

Toda še preden se zmračí, je moj srček — moj Verček sila utrujen in izmučen. Nožice mu omagajo — nič več ne more hoditi. Ivanka jo mora nesti domov. Svojo glavico nasloni Vera na Ivankino glavo, se oklene z ročicami njenega vratu ter — zadremlje. Domov prišedši spi že trdno.

Toda — oj nesreče! — zbuditi jo je vendarle treba, da jo slečemo in spravimo v postelj.

In evo, otroci, glejte drugo podobico — taka-le je moja Vera zvečer, ko se je prebudila!

Sitna je in nevoljna, da smo ji skalili najlepše spančkanje, zato pa plaka na ves glas neutolažno. In nič ne pomaga, nič je ne uteši več — sleči jo mora mamica in spraviti spat.

Moj srček, moj angelček pa poda papačku še zadnjič svojo ročico in rahel poljubček.

»Pà! Pà!« dahnejo jedva slišno njene ustnice, in že jo zakoplje mamica v mehko posteljco, kjer zaspančka isti hip.

In pripeti se večkrat, dragi otroci, da stojita ob njeni posteljci še dolgo papa in mama, zroča srečna in vesela svojo zdravo, krepko in pridno punčko, na svojega srčka, na svojo Vero. Dušo pa jima hkrati polni vroča molitev k Stvarniku, ki jima je podaril toli lepo hčerko.

Naj bi vendar ohranil dobri Bogec vedno zdravo, krepko in pridno mojo Verico, mojo zlato hčerko!

Lakomnik in siromak.

Zapisal *Solovej*.

bogatemu lakomniku pride nekoč ubožen deček in ga poprosi miloščine. Lakomnik mu da košček trdega kruha in ga vpraša:

»Ali znaš brati?«

»Ne znam«, odgovori deček.

»Ali znaš moliti?« vpraša zopet lakomnik.

»Tudi ne znam«, odvrne deček.

»Počakaj torej! Naučim te moliti, Očenaš!« reče bogatin.

»Ali je gospod Bog Vaš oče?« ga vpraša deček.

»Gospod Bog je tvoj in moj oče«, odgovori lakomnik.

»Torej sva si brata?« vpraša deček.

»Kajpada!« odgovori oni.

Deček mu pokaže košček trdega kruha in pravi: »Jako se čudim, kako morete dati svojemu bratu tak košček trdega kruha!«

Lakomnika je bilo sram in je dečka bogato obdaroval.

